3) Articolul 138 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2006/112/CE se opune solicitării de plată a TVA-ului de către furnizorul mijlocului de transport nou, într-o situație în care nu s-a dovedit dacă regimul de înmatriculare în scopuri turistice a încetat sau nu a încetat într-unul dintre modurile prevăzute la articolele 11 și 15 din Decretul regal spaniol nr. 1571/1993 din 10 septembrie 1993 și nici dacă s-a plătit sau se va plăti TVA-ul în temeiul încetării regimului respectiv?

4) Articolul 138 [alineatul (2)] litera (a) din Directiva 2006/112/CE a Consiliului și principiile securității juridice, proporționalității și protecției încrederii legitime se opun solicitării de plată a TVA-ului de către furnizorul mijlocului de transport nou, care a fost expediat către alt stat membru, într-o situație în care:

— clientul l-a informat pe furnizor, anterior expedierii, că are reședința în statul membru de destinație și i-a prezentat un document justificativ din care reiese că i s-a atribuit în statul respectiv un număr de identificare pentru străini și în care se indica o reședință în acest stat diferită de cea pe care clientul susținea că o are;

— clientul a pus la dispoziția furnizorului documente justificative conform cărora mijlocul de transport achiziționat a fost supus inspecției tehnice în statul membru de destinație și i s-a atribuit un număr de înmatriculare în scopuri turistice în statul respectiv;

— nu s-a dovedit că furnizorul a colaborat cu clientul în vederea evitării plății TVA-ului;

— serviciile vamale nu au formulat nicio obiecție cu privire la anularea declarației vamale pentru vehicul pe baza documentelor de care dispunea furnizorul?

(1) JO L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Landgericht Stralsund (Germania) la 18 ianuarie 2016 – HanseYachts AG/Port D'Hiver Yachting SARL, Société Maritime Côte D'Azur, Compagnie Generali IARD SA

(Cauza C-29/16)

(2016/C 136/15)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Landgericht Stralsund

Părțile din procedura principală

Reclamantă: HanseYachts AG

Pârâte: Port D'Hiver Yachting SARL, Société Maritime Côte D'Azur și Compagnie Generali IARD SA

Întrebarea preliminară

În cazul în care dreptul procesual al unui stat membru prevede o procedură probatorie autonomă, în cadrul căreia, la solicitarea instanței, se obține o expertiză judiciară (în speță: *expertise judiciare* din dreptul francez), iar în statul membru respectiv se instituie o asemenea procedură și ulterior, în același stat membru, se introduce o acțiune în justiție, întemeiată pe rezultatele procedurii probatorii autonome:

Trebuie să se considere, în acest caz, că actul prin care s-a declanșat procedura probatorie autonomă constituie „actul de sesizare a instanței sau un alt act echivalent" în sensul articolului 30 punctul 1 din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 ([1])? Sau trebuie să se considere că doar actul prin intermediul căruia s-a introdus acțiunea în instanță trebuie calificat drept „actul de sesizare a instanței sau un alt act echivalent?

([1]) Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO L 12, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 74).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Raad van State (Țările de Jos) la 18 ianuarie 2016 – Visser Vastgoed Beleggingen BV/Raad van de gemeente Appingedam

(Cauza C-31/16)

(2016/C 136/16)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

Raad van State

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Visser Vastgoed Beleggingen BV

Pârât: Raad van de gemeente Appingedam

Întrebările preliminare

1) Noțiunea „serviciu" prevăzută la articolul 4 punctul 1 din Directiva privind serviciile ([1]) trebuie interpretată în sensul că comerțul cu amănuntul, constând în vânzarea către consumatori a unor mărfuri, cum ar fi articole de încălțăminte și îmbrăcăminte, constituie un serviciu, căruia i se aplică dispozițiile Directivei privind serviciile în temeiul articolului 2 alineatul (1) din această directivă?

2) Prin intermediul reglementării de la punctul 8 se urmărește să nu se permită anumite forme de comerț cu amănuntul, precum vânzarea de articole de încălțăminte și îmbrăcăminte, în afara centrului orașului, în scopul de a menține calitatea vieții în centrul orașului și de a evita situația în care anumite spații rămân neocupate în zona intravilană. Având în vedere considerentul (9) al Directivei privind serviciile, o normă care conține o asemenea reglementare nu intră în domeniul de aplicare al acestei directive, întrucât astfel de norme trebuie considerate „norme privind […] amenajarea urbană și rurală, […] care nu reglementează sau nu afectează în mod specific activitatea de servicii, dar trebuie să fie respectate de către prestatori în desfășurarea activității lor economice, în același mod în care sunt respectate de către persoane acționând cu titlu privat"?

3) Pentru a considera că este vorba despre o situație cu caracter transfrontalier este suficient să nu se poată exclude nicidecum că o societate de comerț cu amănuntul dintr-un alt stat membru s-ar putea stabili la fața locului sau că beneficiarii serviciilor prestate de societatea de comerț cu amănuntul ar putea proveni dintr-un alt stat membru sau este obligatoriu să existe indicii concrete în acest sens?

4) Capitolul III (libertatea de stabilire) din Directiva privind serviciile se aplică situațiilor pur interne sau pentru a aprecia dacă acest capitol este aplicabil trebuie să se țină seama de jurisprudența Curții de Justiție referitoare la dispozițiile tratatului privind libertatea de stabilire și libera circulație a serviciilor în situații pur interne?

5) a) O reglementare dintr-un plan de dezvoltare urbană, precum cea de la punctul 8, intră în domeniul de aplicare al noțiunii „cerință" în sensul articolului 4 punctul 7 și al articolului 14 punctul 5 din Directiva privind serviciile și nu în domeniul de aplicare al noțiunii „regim de autorizare" în sensul articolului 4 punctul 6, precum și al articolelor 9 și 10 din Directiva privind serviciile?